

beredende Arbejder til en Undersøgelse af danske Stednavne. Det er en Opgave, som ligger for vor Dør herhjemme. Vore Nabolande, baade Sverige og Norge, have forlængst taget fat paa denne Opgave og have tilvejebragt et stort Materiale, der venter sin Afrunding og Udfyldning netop ved det tilsvarende Arbejde her i Danmark. Det er ikke blot af videnskabelig Interesse at faa Stednavnenes Oprindelse klaret, men der er ogsaa et stort praktisk Hensyn forbundet dermed, idet Matrikulkontoret og vore offentlige Kontorer i det hele trænge til at faa en ensartet Skrivemaade for vore Stednavne. Man kan i Øjeklikket, som det blev oplyst i Fjor her i Tinget, have indtil 4—5 Skrivemaader, den ene mere meningsløs end den anden, for Navnet paa den samme By.

Endelig vil jeg til Slutning ogsaa takke for Bevillingerne til Færøerne baade for Bevillingen paa 2,400 Kr. til Lønning af en Præst paa Suderø, Ændringsforslag Nr. 180, og for de 2 Bevillinger til Forhøjelse af Lærerlønningerne, Ændringsforslagene Nr. 201 og 202. Jeg tror, at det gælder baade om Bevillingen til Præstelønningen og til Lærerlønningerne, at de i allerhøjeste Grad tiltrænges. Hvad Lærerlønningerne angaar, vil jeg oplyse for det høje Ting, at Statens Tilskud er gjort afhængigt af, at Kommunen giver sit Tilskud. Det bliver altsaa en Forøgelse af Budgettet for Færøerne, som staar fuldstændig i Samklang med Ønsker herom i hver enkelt Kommune.

Jeg skal slutte med disse Bemærkninger, idet jeg atter takker Udvalget og den ærede Ordfører for den Velvillie, hvormed Budgettet er behandlet.

Mølgaard-Nielsen: Ved Finanslovens første Behandling bad jeg den højtærede Minister og det ærede Finansudvalg om at stille bedre Betingelser for de vanføre, som finde Helbredelse paa Hjemmet for vanføre her i København. Jeg bad om, at ubemidlede fattige med denne Svaghed maatte faa fri Rejse til og fra København, i hvert Fald at der maatte blive tillagt Hjemmet et større Antal Fribilletter end før. Hidtil har der kun været bevilget 125, og det Antal kunde ikke en Gang slaa til, saa længe man virkede under de

gamle Forhold, og da langt mindre nu, da Hjemmet er udvidet i betydelig Grad. Det ærede Medlem fra Hornslet (Povlsen) sluttede sig til den Tanke, som jeg fremsatte. Naar man imidlertid ser i Ændringsforslaget og det dertil svarende Bilag, kan man ikke rigtig blive klog paa, i hvilken Udstrækning man har tænkt paa disse vanføre, eller om man overhovedet har tænkt paa dem. Der er, som Ministeren sagde, bundet en tung Klods om Benet paa Kultusministeriet, idet den Sum, som nu er opført paa dette Ministeriums Budget til disse veldædige Øjemed, særlig Rejser for Børn, er bleven saa stor, som den er. Af Bilaget til Ændringsforslag Nr. 217 fremgaar det tilmed, at disse Rejser ville blive dyrere ved Indførelse af de nye Takster. Derfor er det en Selvfølge, at jeg blev glad over at høre af den ærede Ordfører, at man i Udvalget har haft denne Sag til en endog velvillig Behandling sammen med Ministeren. Men jeg er ikke klar over, hvilket Resultat man er kommen til, idet den ærede Ordfører brugte den Vending, at ubemidlede og fattige Børn herefter vilde kunne faa fri Rejse „i noget udvidet Form“, og det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff) brugte Udtrykket, at de ville faa „lidt rigeligere Hjælp end forhen“. Jeg tænker, at det var en Forglemmelse af den højtærede Minister, at han ved Omtalen af de Børn, som ere over 10 Aar, kom bort fra at give Ordføreren sin Tilstutning til, hvad denne udtalte angaaende de vanføre.

Imidlertid ved jeg nu, at der tænkes paa dem, og jeg vil bringe saavel den højtærede Minister som Udvalget en varm Tak, fordi Sagen er tagen op og de have været villige til at raade Bod paa den Trang, der er. Jeg vil ogsaa paa de vanføres Vegne bringe en Tak, for jeg gaar ud fra, at herefter ville de, som virkelig trænge til Hjælp, faa Hjælpen, og det paa den Maade, at de kunne faa fri Rejse til og fra København. Jeg ved med Sikkerhed, at Hjemmet er glad og taknemmeligt, hvis det lykkes at faa det sat igennem, som jeg haaber er Meningen med disse Udtalelser. Hjemmets Bærere og Ledere have ikke alene med største Iver søgt at hjælpe saa godt som muligt, men ogsaa saa mange som muligt, og efter det Kendskab, jeg har til Hjem-